

I. E. Bogomil:

Žalost in veselje.

To je komedija, to! Vse pride na misel takimle otrokom, kakor sta grajska dva — Tonko in Verica. Dela nimata nobenega, šola jima še ne dela skrbi, knjige poznata samo take s podobami, in za petami jima tudi ni vsak hip njiju vzgojiteljica.

Pa tudi nista odlegla. Vrtnar jima je moral zapreči kozla, pa sta sedla v vrtnarjev voziček, pa sta se peljala na sprehod. Tudi punčka ni marala ostati doma. Z njima je morala, da se nauži svežega zraka. Seveda!

Gladko je res šlo izpred graščine po gladki, z drobnim peskom posuti cesti. Kozel je ravno tako pametno vozil kakor grajski konjiček Lori. A glavno zaslugo za to pametno vožnjo je imel Tonko. Zakaj on je bil pameten — včasih — kozel pa nikoli.

In vse bi se bilo izšlo gladko, da ni prišla nad kozla huda skušnjava. In ta skušnjava je bil zeleni grm ondi blizu pota. Močnejši je bil kakor voznikove roke. Kozel je zavil v rob. Tonko je kričal, vpil, vlekel — nič ni pomagalo... Kozel je bil trmast in močan. Silil je le še dalje v rob.

In Verica je zajokala in zaypila: »Moja punčka, o! moja punčka!« Pa tudi ta krik ni ganil trmatega kozla. Kaj njemu mar Verica in tista punčka? Ali še celó Tonko in njegove vajeti?

Otroka začneta klicati na pomoč. Vrtnar pride in ju reši stiske. Mož je vedel, da bo le on kregan, če se Tonku in Verici kaj pripeti. Peš se je potem vrnila gospôda s sprehoda. Kozla je pa odgnal vrtnar v hlev. Tako ponosno je stopal, kakor bi bil vedel, da se je rešil enkrat za vselej sitnih grajskih otrok.

»Kozel je zavil v rob . . .«